

[Gæde]

over – hvis dette vedtages – at skulle acceptere, at et flertal fastlægger indholdet af direktiver, der skal gælde i medlemslande, altså ikke et indgreb over for vetoretten i Luxembourgforligets forstand, men i stedet en fjernelse af den reelle vetoret, der er indbygget i traktaten.

Vi ved fra hvidbogen om det indre marked, at en lang række forslag er på vej. Lad mig nævne blandt de flere hundrede forslag muligheden for øget licitation vedrørende offentlige indkøb, hvor det i hvidbogen hedder:

»Denne fortsatte opdeling i individuelle nationale markeder er en af de mest åbenbare hindringer for gennemførelse af et virkelig internt marked.«

Det er det indre marked, der har været det vigtigste, sagde udenrigsministeren, og det er jo rigtigt. Heldigvis har der her i landet været en betydelig opmærksomhed på det sidste med hensyn til, om denne åbning medfører forringelser af og indskrænkninger i mulighederne på miljø-, arbejdsmiljø-, sundheds- og forbrugerbeskyttelsesområdet. I den forbindelse bemærkede jeg, at udenrigsministeren ikke nævnte forbrugerbeskyttelse, og jeg vil spørge, om det er, fordi det ikke er dækket af denne klausul.

Det er ikke uforståeligt, at der har været denne opmærksomhed. Det hedder f.eks. i et af de forslag, der foreligger: Rådet kan vedtage, at bestemmelser, der er gældende i én medlemsstat, skal anerkendes som værende ligestillet med bestemmelser, der anvendes af en anden medlemstat. Og det er alt sammen flertalsafgørelser. Det er kraftig kost. Og her kommer så udenrigsministeren og læner sit hoved til en såkaldt garantibestemmelse, hvorefter Danmark skal have notificeret regler, der er bedre på miljø-, arbejdsmiljø- og sundhedsområdet.

Jeg skal da sige her, at denne garanti – som udenrigsministeren kalder den – er klart bedre end det, der lå på markedsudvalgets bord før topmødet, men prisen er, at det nu er EF-Domstolen, der får en offensiv rolle i fortolkningen af åbningen og får sin magt kraftigt forøget.

Udenrigsministeren kom med det eksempel, at vi vedrørende bilernes udstødning nu ville kunne tage de nye paragraffer i hånden, og så kunne vi fastholde den politik, som vi faktisk fastholder – det var jo en pointe:

»som vi faktisk fastholder« – og som jeg tror at folketingets flertal har tænkt sig at fastholde i den eksisterende traktat, men det kritiske punkt er jo, om vi, når det drejer sig om et produkt, som produceres i dette land, også kan stille krav og hindre, at de produkter, der kommer fra andre lande, og som ikke opfylder de samme krav, som vi stiller, kan markedsføres her i landet.

Vi er sikre på, at den såkaldte garanti, som udenrigsministeren gjorde så meget ud af, ikke er tilstrækkelig, i hvert fald ikke hvis et folketingsflertal her i landet virkelig vil tage det nødvendige skridt til at lovfæste, at miljøhensyn skal veje tungere end andre hensyn. Moms og afgifter var fritaget, men alligevel vedtager man en ny formulering af artikel 99 om det område, og hvad ligger der så i det? Jeg vil appellere til de partier, der anser det for nødvendigt at opprioritere miljøhensyn, om at afvise åbningen af det indre marked på de præmisser, der er lagt op til her.

Det er jo den omfattende liberalisering, som man tror på i nogle borgerlige økonomiske kredse, og som man altså også er blevet optaget af i EF-strategi. Man tror, at man skal åbne det indre marked ligesom USA, og så kommer den store lyksalighed, men det er der jo intet bevis for.

Japans strategi er en anden, det er vigtigt at konstatere det, og hvis man ser på USA, så har selv USA ikke engang gennemført det åbne indre marked. En stat som Californien gennemtrumfer regler, der prioriterer miljø og ressourcehensyn over andre ting, sådan at det også har indflydelse på produktionen.

Med i Luxembourgpakken er traktatforslaget om det europæiske politiske samarbejde. Her traktatfæstes nu en tættere praktisk sammenknytning af EFs aktiviteter og EPS, samtidig med at de kræfter, der ønskede den mere totale sammensmeltning, led nederlag.

I SF har vi i de forløbne år med det politiske samarbejde set en række både positive og mere negative resultater. Vi har givet tilslutning til de tanker, som her fra talerstolen er fremført af hr. Ivar Nørgaard, om at åbne EPS for deltagelse af andre lande i Europa, og hvad står vi så med? En traktat, der entydigt fastslår, at man skal være medlem af EF for at kunne blive medlem af EPS, hvad udenrigsministeren også sagde – altså en helt anden udvikling.